192 Spl

അവധൂതനായ മഹാകവി

മഹാകവി പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ മരിച്ചിട്ട് 1980 മെയ് 27ന് രണ്ടു വർഷം തികഞ്ഞു. ജീവിതകാലത്ത് കവിതയും കൊണ്ട് കേരളത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം അലഞ്ഞു നടന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാസൃഷ്ടികളിലേക്കാൾ കൂടുതലായി സ്വകാര്യജീവിതത്തിലാണ് സഹൃദയന്മാരും നിരൂപകന്മാരും പരിചയക്കാരുമെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചത്. ഇന്നിപ്പോൾ ആ മനോഭാവം മാറുവാൻ കാലമായി. മരണം ആ ജീവിതത്തിലെ ഭാഗ്യദോഷങ്ങളെ പവിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമൃതനിഷ്യന്ദിയായ കവിത മാത്രമേ ഇന്ന് നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ളു. കാലത്തിന്റെ കരിനീല നിറമായ മൂടുപടത്താൽ ആച്ഛാദിതമായ ആ ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്പന്നങ്ങളിൽ അതു മാത്രമേ ശ്രദ്ധാർഹമായുള്ളു. അദ്ദേഹം ഇടതടവില്ലാതെ എഴുതിക്കൂട്ടിയതിൽ വലിയ ഒരംശം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആ നാമത്തെ മലയാള ഭാഷ ഉള്ള കാലത്തോളം യശശ്ചന്ദ്രഹാരം ചാർത്തി നിലനിർത്തുവാൻ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്. അത് കലർപ്പുകളൊന്നുമില്ലാത്ത ശുദ്ധമായ കവിതയുമാണ്. തത്ത്വജ്ഞാനമോ, രാഷ്ട്രീയതാത്പര്യങ്ങളോ, സാമൂഹികലക്ഷ്യങ്ങളോ ഒന്നുംകൂട്ടിച്ചേർക്കാതെ, ബ്രഹ്മാനന്ദസഹോദരമെന്ന് നിർവചിച്ചിട്ടുള്ള രസാനുഭൂതിക്കുവേണ്ടി മാത്രം രചിച്ച വാങ്മയങ്ങൾ. സാഹിത്യത്തിന്റേയും സംസ്കാരത്തിന്റേയും സാരസർവസ്വമാണത്. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ ഇതിഹാസമോ മഹാകാവ്യമോ, ഖണ്ഡകാവ്യം പോലുമോ നിർമ്മിക്കാതെ, കവിത എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം സ്വാഭാവികമായി സങ്കല്പിക്കുന്ന രൂപത്തിലുള്ള ഗീതങ്ങൾ മാത്രം ആയിരക്കണക്കിൽ രചിച്ച് സംതൃപ്തി നേടിയതിന്റെ രഹസ്യവും ഇതാകുന്നു.

രസാനുഭവ കണികകൾ

സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ കലകളിലും രസാനുഭൂതിക്ക് സ്ഫുലിംഗരൂപമായ ഒരു നൈമിഷികസ്വഭാവമുണ്ട്. തുടർച്ചയായി അതിനെ ദീർഘ നേരം നിലനിർത്തുവാൻ ആർക്കും കഴിവില്ല. ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലെ ക്വാണ്ടംസിദ്ധാന്തം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു പോലെയുള്ള ഒരു പ്രതിഭാസമാണിത്. തിരിത്തുമ്പു ചുഴററി അലാതചക്രം നിർമിക്കുന്നതു പോലെ നൈമിഷികങ്ങളും പരിച്ഛിന്നങ്ങളുമായ ഈ ബോധാഗ്നി ബിന്ദുക്കളെ പലപല രൂപങ്ങളിൽ സംവിധാനം ചെയ്ത് കവികളും കലാകാരന്മാരും കാവ്യങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും ശില്പങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ സൃഷ്ടികർമത്തിൽ പ്രതിഭാവിലാസവും ഭാവനാശക്തിയും ബുദ്ധിവൈഭവവും മററും അന്തർഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ മർമസ്ഥാനീയമായ ഘടകം ഇപ്പറഞ്ഞ രസാനുഭൂതിയുടെ കണികകളാണ്.

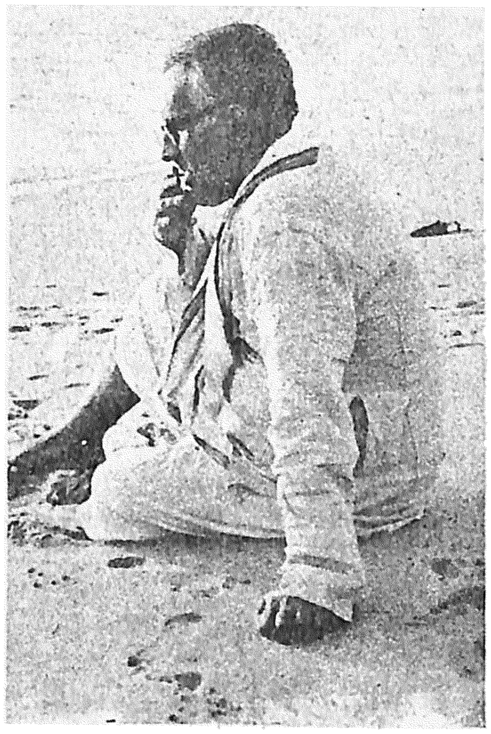

അവയെ കൈവരുത്തുവാൻ തപസ്സും സാധനയുമല്ലാതെ മററ് ഉപായങ്ങളില്ല. ഈ മഹായത്നം എങ്ങനെ സഫലമാകുന്നു എന്നുള്ളത് ആർക്കും മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്ത കാര്യമാണ്. ആധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കെന്നപോലെ കലയുടെ ലോകത്തിൽ ഈ അനുഭൂതിക്കു വേണ്ടി സർവവും മറന്ന്, സർവവും ത്യജിച്ച് ജീവിതം ഹോമിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരാകുന്നവരുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ലക്ഷ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ മാത്രമല്ല, മാർഗത്തിന്റെ പരിപാടികളിലും ''ബ്രഹ്മാനന്ദസഹോദരം'' എന്ന രസാസ്വാദകനിർവചനം അർത്ഥവത്താണെന്നു കാണാം.

അവധൂതൻ

ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൽക്കർഷത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യത്നത്തിന് ആറു പടികളുണ്ടെന്ന് ബ്രഹ്മവാദികൾ പറയുന്നു. ഇവയിൽ ഏററവും ഉയർന്നതും അവസാനത്തേതുമാണ് അവധൂതൻ എന്ന പദവി.

ഡോ: കെ. ഭാസ്കരൻനായർ

ഹംസൻ, പരമഹംസൻ, തുരീയാതീതൻ എന്നിവയ്ക്കും അപ്പുറത്തുള്ള സ്ഥാനമാണിത്. അവിടെ എത്തിയാൽ മാന്യനായ മനുഷ്യൻ തനി ഭ്രാന്തനായി മാറും. ലൗകികജീവിതത്തിലെ മര്യാദകളും മാനദണ്ഡങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കും. ഉറക്കത്തിലും ഉണർവിലും ചിദാനന്ദം അനുഭവിക്കും. ശരീരബോധം നശിക്കുകയാൽ വസ്ത്രം പോലുമില്ലാതെ, നായ്ക്കളുടെ കൂടെ എച്ചിലും തിന്ന്, വീടും കുടിയുമില്ലാതെ, കാട്ടിലും ശ്മശാനങ്ങളിലും കിടന്നുറങ്ങി, ഭിക്ഷക്കാരിലും കഷ്ടമായി, ജീവൻ ഭൗതികവസ്തുവിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചൈതന്യമാണ് എന്ന ബന്ധം കൊണ്ടു മാത്രം ഈ ലോകത്തിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്ന ഇത്തരം ജീവന്മുക്തന്മാർ അവതാരപുരുഷന്മാർക്കു പോലും അഭിവന്ദ്യരാണ്. ദക്ഷിണേശ്വരത്തു വന്ന, വെറും ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയിരുന്ന ഒരു ഭിക്ഷക്കാരന്റെ പിറകെ തന്റെ ഭാഗിനേയനും അന്തേവാസിയുമായ ഹൃദയകുമാറിനെ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ ഉന്തിത്തള്ളി ഓടിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അയാൾ പിന്നാലെ വരുന്നതു കണ്ട് ഭിക്ഷക്കാരൻ ഓടാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും പോകുന്നില്ല എന്നു കണ്ടപ്പോൾ കല്ലെടുത്ത് എറിഞ്ഞു. ഹൃദയകുമാർ വിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ വളരെ ദൂരം പോയി വിജനമായ ഒരു സ്ഥലത്ത് എത്തിയപ്പോൾ ആ മനുഷ്യൻ നിന്നു. താൻ മുമുക്ഷുത്വം കൊണ്ട് വരുന്നതാണെന്നും തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞ് ഹൃദയകുമാർ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവധൂതൻ അടുത്തു കണ്ട ചളിക്കുഴിയിലെ മലിനജലം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവത്രെ: ''ഈ അഴുക്കുവെള്ളവും ഗംഗാതീർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള ഭേദബുദ്ധി ഇല്ലാതാകുമ്പോൾ നിനക്കു മോക്ഷം ലഭിക്കും. വെറുതെ ഓടേണ്ട. അതിന് കുറുക്കുവഴിയൊന്നുമില്ല.''

ലക്ഷ്മിയും സരസ്വതിയും

കവിയുടെ ജീവിതത്തിലും ഇതിനു തുല്യമായ ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷമുണ്ടെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ നിലയിലെത്തിയാൽ പിന്നെ ഉരിയാടുന്നത് മുഴുവനും ഉത്തുംഗമായ കവിതയാകും. ''തൊണ്ണൂറാമത്തെ വയസ്സിൽ ഞാനൊരു വിസ്മയമാകും. നൂററിപ്പത്തിൽ എന്റെ തൂലികയിൽ നിന്നു വീഴുന്ന ഓരോ പൊട്ടും വരയും സജീവമാകും'' എന്നു ജാപ്പനീസ് ചിത്രകാരനായ ഹോക്കുസായി പറഞ്ഞത് കലാജീവിതത്തിലെ ഈ അവധൂതപദവിയെ മനോനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ അഭിലാഷം കൊണ്ടാണ്. ഈ പരമോന്നത ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുവാൻ വേണ്ടിയാണ് കുഞ്ഞിരാമൻനായർ എഴുപത്തിരണ്ടു വർഷം പാടുപെട്ടത്; പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്ത മഹാസങ്കടങ്ങൾ സഹിച്ചത്. കവിത അസഹിഷ്ണുവായ ഒരു കാമിനിയാണെന്നും, സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ മാത്രം കാണാൻ ചെന്നാൽ കലഹിക്കുമെന്നും തന്റെ ഹൃദയം തുറന്ന് അനുഗ്രഹിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം ആദ്യംതന്നെ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ

മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്
- 5 6-13
Digitized by Kerala Sahitya Akademi

തോന്നുന്നു. ലൗകികജീവിതവും കവിതയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ജീവിതവും പൊരുത്തപ്പെടുത്തി രണ്ടിലും മേന്മ നേടുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ വിജയിക്കുകയില്ല. ലക്ഷ്മിയേയും സരസ്വതിയേയും ഒരുമിച്ച് ഉപാസിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഈ വൈരുധ്യം ബോധ്യമായപ്പോൾ അദ്ദേഹം സംശയമോ ശോകഭാരമോ ഇല്ലാതെ കവിതയുടെ കമനീയ മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു പൂർണ്ണമായും തിരിഞ്ഞു. പിന്നെ പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കിയിട്ടില്ല. പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടുമില്ല. ദീർഘവും ഏകാഗ്രവുമായ ഈ ഉപാസനയുടെ ഫലമായി തൻെറ ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ അദ്ദേഹം കവിതയുടെ ലോകത്തിലെ അവധൂതനായിത്തീർന്നു. വീടുമില്ല, ജോലിയുമില്ല, ഭാര്യയുമില്ല, മക്കളുമില്ല. കവിതയല്ലാതെ ജീവിതത്തിൽ മററൊരു താത്പര്യവുമില്ല. സാഹിത്യത്തിൻെറ പുരോഗതിയിലോ പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിലോ പോലും ശ്രദ്ധയില്ല. ദൈനംദിനജീവിതം തന്നെ ഒരുതരം സ്വപ്നാടനമായിത്തീർന്നു. ഇതായിരുന്നു കഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ പ്രപഞ്ചയാത്രയ്ക്കുണ്ടായ അന്ത്യപരിണാമം.

> വിണ്ണിൻ വെളിച്ചം പടരും
> മന്നിൻ രംഗത്തിലെങ്ങുമേ
> കാൽച്ചിലമ്പൊലിയോടും നീ
> നൃത്തം ചെയ്യുന്ന സുന്ദരീ!
>
> പൂർണചന്ദ്രനുദിക്കുമ്പോൾ
> നിൻെറ പുഞ്ചിരിയോർപ്പു ഞാൻ
> ഉഷസ്സിൻെറ പതക്കത്തിൽ
> തനിത്തങ്കനിറത്തെയും
>
> വികാസോന്മുഖമാമാത്മ—
> നാദത്തിൻ നളിനങ്ങളിൽ
> വിലസുന്നിതു നീ ദേവി,
> സച്ചിദാനന്ദരൂപിണീ

എന്നാണ് തൻെറ ഉപാസനാമൂർത്തിയായ കവിതയെപ്പററി 1972—ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയത്. ഇങ്ങനെ രസാനുഭൂതിയെ പരമപുരുഷാർത്ഥമായി പൂജിച്ച്, പരിപൂർണ്ണമായി സാക്ഷാൽക്കരിച്ച്, അവധൂതനെപ്പോലെ ജീവിച്ച ഈ മനുഷ്യൻ എഴുതുന്നതു മുഴുവനും കവിതയായി—മധുരാനന്ദസ്വരൂപവും അനുഭൂതിപ്രധാനവുമായ സാക്ഷാൽ സാരസ്വതപ്രപഞ്ചം. ''അചുംബിതങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളും'' അതിനൂതനമായ ആശയങ്ങളും ബുദ്ധിപരമായ ''അഭ്യാസ''ങ്ങളും ശാസ്ത്രവും അർത്ഥശാസ്ത്രവും എല്ലാം പ്രയോഗിച്ച് മിടുക്കു കാണിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചില്ല. പക്ഷേ, എന്തെഴുതിയാലും അതു വായിക്കുമ്പോൾ, പണ്ട് സെയിൻറ്സ്ബറി എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ആംഗലനിരൂപകൻ ഉദ്ഘോഷിച്ചതുപോലെ, ''അബദ്ധമോ സുബദ്ധമോ, ഇതു കവിതയാണ്'' (''Sense or nonsense, this is poetry'') എന്ന് മലയാളം മനസ്സിലാകുന്ന സഹൃദയൻ മുദിതചിത്തനായി തല കുലുക്കി സമ്മതിക്കും. ആയുഷ്ക്കാലം മുഴുവനും തപസ്സു ചെയ്തു നേടിയ ''ഉജ്ജ്വല മാധുരിത്തഴപ്പാ''യ ഈ കവിതയുടെ വിളനിലമായ മലയാളസാഹിത്യം ഇന്ന് ആധുനികം, അത്യാധുനികം, അത്യന്താധുനികം, ആധുനികോത്തരം, ഉത്തരോത്തരം എന്നൊക്കെയുള്ള ഭേദകങ്ങളിൽ, ഒരുതരം പരസ്പര പ്രശംസാസംഘത്തിൽപ്പെട്ട ആളുകൾ എഴുതിവിടുന്ന വികൃതരചനകൾ ചുമക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ സങ്കടം തോന്നുന്നു. മേലുദ്ധരിച്ച ആംഗലനിരൂപകനെ അനുകരിച്ച് ''അത്യന്തമായാലും എത്ര കന്തമായാലും ഇത് അസംബന്ധമാണ്'' എന്ന് ഭാഷാസ്നേഹികൾക്ക് പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു!

ശുദ്ധകല

കവിത ആശയമല്ല. അലങ്കാരവുമല്ല. തത്വജ്ഞാനമാണെന്നു കരുതുന്നതും തെററാണ്. അനുഭൂതിയാണ് സാക്ഷാൽ കവിത. അതിൻെറ പ്രഭവസ്ഥാനവും പ്രാപ്യസ്ഥാനവും ബുദ്ധിയല്ല, ഹൃദയമാണ്. അതുപോലെ കാവ്യവും കവിതയും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കവിത ശുദ്ധമായ കലയാണ്. നൈസർഗികമാണ്. കാവ്യം ബുദ്ധിവ്യാപാരത്തിൻേറയും സാഹിത്യവിദ്യയുടേയും കൃത്രിമസൃഷ്ടിയും. അതിൻെറ രൂപവും ഘടനയും മാതൃകയും കാലത്തിൻെറ ഗതിയനുസരിച്ച് മാറുന്നതും മാറേറണ്ടതുമാണ്. പക്ഷേ, ശുദ്ധമായ കവിതയ്ക്ക് കാലഭേദവും രുചിഭേദവും ഇല്ല. അത് നിത്യനൂതനമാണ്. അരവിന്ദമഹർഷി (അദ്ദേഹം അദ്ഭുതപ്രതിഭനായ കവിയുമാണ്) പറയുന്നത് മനുഷ്യൻെറ ബോധമണ്ഡലത്തിന് അതീതമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു മഹാചൈതന്യത്തിൻെറ കൃപാകടാക്ഷം കൊണ്ടാണ് ശ്രേഷ്ഠമായ കവിത ജനിക്കുന്നതെന്നാണ്. ഈ വ്യത്യാസം ഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രമേ ''കാവ്യേഷുമാഘഃ കവി കാളിദാസഃ'' എന്ന സംസ്കൃതക്കാരുടെ നിർവചനം മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. നല്ല കവി നല്ല കാവ്യം രചിക്കണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, നല്ല കവിയേ നല്ല കവിത എഴുതൂ. അതാണ് കഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ മഹത്വം. നോക്കുക:

> പൊട്ടാത്ത പാല്ക്കതിർ നൂലിൽ മണിമല്ലമൊട്ടുകൾ കോർക്കുന്ന വൈശാഖസന്ധ്യ—
> യിൽ
> തോരാത്ത വെണ്ണിലാവെങ്ങും പുളകങ്ങൾ
> കോരിച്ചൊരിയുമൊരാതിര രാത്രിയിൽ
> മാൺപുററ സൗരഭമേററിയിളം കാററു
> മാമ്പൂ വിതറുമാ ഗ്രീഷ്മദിനങ്ങളിൽ
> ഓർപ്പു ഞാൻ ദിവ്യപ്രണയമഹസ്സിനെ—
> യോർപ്പു ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദത്തിടമ്പിനെ.

എന്നും,

> പൊരുളറിയാതെ കരിംചളിമണ്ണു പുരട്ടിയും
> മറവിയാൽ പതനങ്ങളനുഭവിച്ചും
> ഉടയാത്ത കടമിടക്കടമിഴിക്കുളിർനീരാൽ
> അടിമുടി നനച്ചു പെൺകൊടി—
> യാൾ പൊല്ലി

എന്നും,

> എങ്ങുനിന്നീ മന്നിൽ വന്നു മംഗളംഗി—
> മാരേ, നിങ്ങൾ?
> തെങ്ങിനത്തിൽ തങ്ങിനില്ക്കും പൊൻ—
> കലയിൽ നിന്നോ വന്നു?
> നല്ലിളയ വെൺകവുങ്ങിന്നല്ലികളിൽ—
> നിന്നോ വന്നു?
> കാററിലാടും നീലക്കരിമ്പിൻ നീറിൽ—
> നിന്നോ നിങ്ങൾ വന്നു?
> പ്രേമരൂപൻ ശ്രീമുകുന്ദൻ ഓമനിച്ച മാറ—
> ണ്ണല്ലും
> താമരപ്പൂമാലകോർക്കും ശ്യാമളാംഗിമാരോ
> നിങ്ങൾ?

എന്നും,

> പുനിലാവൊളിയാം കാട്ടു—
> പൂഞ്ചോലച്ചാർത്തിനപ്പുറം
> തിങ്ങിനില്ക്കും മഹാരണ്യ—
> ഗോപുരങ്ങൾക്കുമപ്പുറം
> പൊൻതാഴികക്കുടം ചൂടി
> നില്ക്കുന്നു ദേവപൂജതൻ
> വാദ്യഘോഷം മുഴങ്ങുന്ന
> വെളിച്ചത്തിൻെറയമ്പലം

എന്നും,

> ചിറിപ്പായട്ടെ കല്പാന്ത—
> മേഘം നിൻ കന്തളങ്ങളിൽ
> ചിലമ്പിൽ നിന്ന് സംഹാര—
> രണ ദുന്ദുഭി നാദവും
> പള്ളിവാളിൽ നിന്ന് മിന്നൽ—
> പ്പടപായട്ടെ മേല്ക്കുമേൽ
> തിളയ്ക്കട്ടെ കടക്കണ്ണിൽ
> നിന്നു തീക്കടൽ ചുററിലും!

എന്നും എഴുതിയ മനുഷ്യൻ കാവ്യങ്ങൾ നിർമിച്ച് കേമനാകുവാനല്ല ശ്രമിച്ചത്; കവിതയെ മുക്തിസാധനയാക്കി മാററുവാനും, സ്വപ്നസന്നിഭവും നിരർത്ഥവുമായ നരജന്മത്തിൻെറ മായാവലയം ഭേദിച്ച് പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ കേന്ദ്രത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സച്ചിദാനന്ദം അനുഭവിച്ചും സമസൃഷ്ടരെക്കൊണ്ട് അനുഭവിപ്പിച്ചും ചാരിതാർത്ഥനാകുവാനുമാണ്. തൻെറ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കൊണ്ടാടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചു:

> ഉടച്ചുവാക്കു കൊന്നെന്നെ
> നീലവാനിൻ വിഭാതമേ,
> ചിറകേകൂ, തുറക്കൂ, നിൻ
> ധ്രുവനക്ഷത്ര ഗോപുരം.

ആ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു എന്നുതന്നെ ഞാൻ കരുതുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മാവ് കവിതയുടെ പൊൻചിറകുകളിൽ, നക്ഷത്രലോകത്തിനും അപ്പുറത്തുള്ള തേജോമയമായ ചിദാനന്ദസാമ്രാജ്യത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കണം; നിശ്ചയം. ●

D C B NEWS

5 നാടകങ്ങൾ

സാക്ഷി—ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ
കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ അവാർഡ് നേടിയ ഈ കൃതിയിൽ വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾക്കും കുടുംബബന്ധങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി ഉണരുന്ന ധർമ്മബോധത്തിൻെറ കഥയാണു ചുരുൾ നിവരുന്നത്. കാലഘട്ടത്തിൻെറ കരുത്തും കലാവൈഭവവും ഒപ്പം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന നാടകത്തിൻെറ പുതിയ പതിപ്പ്. 5.00

ലയനം—തോപ്പിൽ ഭാസി & എ. എൻ. ഗണേശ്—വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശലക്ഷ്യങ്ങളോടെ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ നാടകം 1979-ൽ കെ. പി. എ. സി. അവതരിപ്പിച്ചു സാർവ്വത്രികമായ അംഗീകാരം പിടിച്ചുപറ്റുകയുണ്ടായി. നാടകത്തിന് ഒരാൾ കഥയെഴുതുന്നതും മററൊരാൾ നാടകാവിഷ്കരണം നടത്തുന്നതും ഒരു പുതുമയാണെങ്കിൽ—ആ പുതുമയും ഇതിനുണ്ട്. 7.00

ജാതുഗൃഹം—വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ
കടുത്ത സാമൂഹ്യ വിമർശനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന—രൂപത്തിലും [illegible] പുതിയതായ അനുഭവങ്ങളുണർത്തുന്ന—[illegible] നാടകം. 5.00

ക്രൈം 123/2010—ഡോ: എം. എസ്. നായർ—[illegible] കൊണ്ടു വീർപ്പുമുട്ടിയ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യവാദിയുടെ [illegible] പരാജയവുമാണ് ഈ നാടകത്തിൻെറ ഇതിവൃത്തം. 3.50

യാഗാശ്വങ്ങൾ—ജോസഫ് പുത്തൻതറ
[illegible] നിന്നും തിരിച്ചുവരുന്ന പട്ടാളജീവിതത്തിൻെറ [illegible] കഥ. വായിച്ചു രസിക്കാനും [illegible] പററിയ നാടകം. 6.00

കറൻറ് ബുക്സ്: കോട്ടയം, തിരുവനന്തപുരം, ആലപ്പുഴ, എറണാകുളം, തൃശ്ശൂർ, കോഴിക്കോട്, തലശ്ശേരി.

Digitized by Kerala Sahitya Akademi